

ענת סרגוסטי, העולם הזה

ענת סרגוסטי שהתה במשך יומיים רצופים בתוך עזה, ביום ובלילה, בשני הצדדים של המיתרסים, ושוחחה עם מכגינים, מנהיגים, חיילים וכצועים

עזה כנתות

ב לילה היה שקט בעזה. שקט עיר ועיתונאי איטלקי, וביחד צפינו בחדשות. בחוץ היה שקט וחשוך וקר. מאות פצועים שכבו בבתי-חולים ברחבי הרצועה ואף בישראל. עשרות הרוגים נטמנו באדמה הלחה. ועצורים, שאת מיספרם קשה למנות, נכלאו בכל מקום אפשרי. על מירקעיהטלוויזיה, שם בחדריהמגורים של בית-המלון הקטן, הופיע סגן-השר רוני מילוא, הממונה מטעם ראש-הממשלה על הערבים בישראל ודיבר.

אחריו הופיעו בזה אחר זה השרים דויד לוי, יצחק מודעי ויצחק נבון. לכל אחד מהם היה הרבה מה לאמר על האירועים האחרונים בגדה-המערבית וברצועת-עזה. כולם היו בחליפות ועניבות, וקיים מכל רבב.

איש מהם לא היה בימים האחרונים, אם בכלל, בעיר עזה. איש מהם לא דיבר בשבועות האחרונים, אם בכלל, עם מי מתושביה העיר או הרצועה. לאיש מהם לא היה מושג איך זה נראה משם. ומשם הם נראו מוזרים, מרוחקים, אנשים מעולם אחר, המדברים בשפה אחרת ובמושגים אחרים.

תושבי עזה, ברובם, אינם מכינים את השפה העברית, ובוודאי לא את זו המדוברת בטלוויזיה, והשגורה בפייהם של הפוליטיקאים הישראלים. אך רוב תושבי עזה, אלה שיש בבתיהם מכשירי-טלוויזיה, טורחים בכל ערב לצפות במהדרת-החדשות של הטלוויזיה

וקר. הרחובות היו ריקים, המכוניות דממו, אפילו הצמיגים לא בערו. השמש השוקעת פינתה גם את הרחובות מאדם.

בשעה הזאת של אחרי שקיעת החמה, כאשר שני בתי-הקולנוע של העיר היו סגורים "עקב המצב", כאשר עשרות ואולי מאות המיסעדות ובתי-הקפה שוממים ומוגפים, לא נותר אלא לנסות ולסכם את אירועי-היום שעבר, למנות את האבידות, לספור את הפצועים, לארגן את הכוחות ולהכיין את היום שלמחרת.

טירטור של הליקופטר, שלא הסב את תשומת-ליבני באופן מיוחד באותו הלילה, אמר הרבה יותר לתושבי עזה שבחברתם הייתי. "זה כטח מישוהו חשוב מגיע", זרקה מישהו לחלל החדר, כאילו היה ברור לה שכל הנוכחים הבחינו ברעש יוצא-הרופן. רק אחרי ששאלתי למה היא מתכוונת, הסבה את תשומת ליבני למנוע הרועש.

המרחק הגיאוגרפי בין עזה לתל-אביב הוא בערך כמו המרחק הגיאוגרפי שבין תל-אביב לחיפה. אילו ישבתי כיום הראשון בערב בבית בחיפה וצפיתי במהדרת-החדשות בטלוויזיה הישראלית, לא הייתי מתרגשת באופן מיוחד. אך אני ישבתי בבית-מלון קטן, אולי היחיד בעיר עזה, בחברת עליה אל-שוואה, בעלת-המקום, פלסטיני נור סף בשם טלאל, מנהיגת אירגון-הנשים הפלסטיניות בעזה, שני מהנרסים נרמ

ענת סרגוסטי, העולם הזה

להביא מים בקערות, כדי לכבות את הצמיגים הבורים ולמנות אותם מהכביש כך שיהיה פנוי לתנועה. הבעירה אומנם כבתה, אך הריח עדיין נשאר.

באש ובמים חיילים שבאו למחסום צמיגים בוערים שעל הכביש, הוציאו ילדים קטנים מן הבתים והכריחו אותם